

HET CASSANDRA SYNDROOM

Het Cassandra syndroom

Vrouwvriendelijke erotische roman

Roman

©2014 Ethel McGrawry & Uitgeverij Partizaan

ISBN: 9789492007056

Wettelijk Depot: D/2014/0534/6

NUR: 301-455

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ETHEL MCGRAWRY

Het Cassandra syndroom

Vrouwvriendelijke erotische roman

UITGEVERIJ PARTIZAAN

www.partizaan.be

1.

IETS HAD ETHEL UIT HAAR SLAAP GEHAALD. Het gestommel leek van ergens onbestemd uit de verte te komen, opborrelend uit de roffelende ingewanden van de aarde. Hoe beter Ethel luisterde, hoe minder dreigend het geluid klonk. Iets zei haar dat ze op haar kamer moest blijven, die veilige burcht. Maar uiteindelijk won de nieuwsgierigheid het van haar angst.

De vloer kraakte onder haar blote voetjes. Het slaapkleed kwam maar tot net onder haar onderbroekje, en het was verrekt koud. Ze kon maar beter teruggaan.

De stem van pa. Hij had het tegen die vrouw, die niet haar moeder was. Hij had haar mee naar boven genomen, denkend dat zijn dochter het niet gezien had. Maar weinig ontsnapte in het huis aan haar aandacht.

En dan twee korte, rauwe kreten die door merg en been gingen. Daarbinnen werd verschrikkelijk pijngeleden.

Voorzichtig stootte ze de deur open, eerst een klein spleetje. De zolen van haar voeten plakten van het angstzweet. Haar hart bonsde steeds sneller in haar keel. Even duizelde het voor haar ogen, en het voelde aan alsof ze dringend moest plassen.

In de kamer was het bedrieglijk stil. Er viel nergens bloed te bespeuren. Haar ogen wenden langzaam aan het halfduister in de kamer.

Toen kon ze niet meer vooruit of achteruit, zo perplex was ze. Er viel ook niet naast te kijken. Haar blik werd vanzelf gefixeerd op het harige achterwerk van haar vader. Hij lag in zijn adamskostuum uit te hijgen bovenop haar al even blote schooljuf Judy.

Ze hoorden haar niet, zo vol waren ze van wat zich had afgespeeld, verzonken in de mijmering van het nagenieten van het liefdesspel. Vader rolde van de juf af. Eén tel lang hield Judy haar benen nog open. Tussen een driehoek van nat zwart haar glom haar geslacht met een vreemde roze glans.

Stiekem glipte het meisje weer naar haar kamer, verpletterd door wat ze had gezien. Vier jaar oud was ze, Ethel. Vier jaar en enkele weken, ze had haar verjaardag tweemaal bij eerst mama en dan papa gevierd want die spraken niet meer met elkaar. Terug in bed viel ze prompt in slaap.

Robert grinnikte bij de herinnering aan de overgave waarmee Judy zijn strelingen had beantwoord, als een jong, hongerig wijfjesdier dat kost wat kost moest paren.

'Heb je dat ook gehoord?'

Robert schudde het hoofd. 'Het zal de wind wel zijn.'

Judy lag nog een tijdje te luisteren, maar het bleef stil.

'En Ethel? Ik wil niet dat ze me hier in je bed ziet. Morgenvroeg sluip ik voor het ontbijt het huis uit.'

'Zeker schat,' mompelde Robert, al half in dromenland.

Judy ging half rechtop in bed zitten en bedekte met enige schaamte haar volle melkwitte borsten. 'Ik moet aan mijn reputatie denken. Je weet hoe snel er in dorpjes als dit geroddeld wordt.'

Maar dat was al niet maar aan Robert besteed. Met een gelukzalige glimlach draaide hij zich op zijn zij en begon te snurken.

Mijn mannetjesputter, dacht Judy, die haar minnaar lag te bewonderen.

Ze glimlachte. De gedachte aan hun eerste nacht samen deed haar spontaan blozen. Ze hadden elkaar voor het eerst op de ouderavond van de school ontmoet. Normaal zag ze alleen Ethels moeder, die Elisabeth uit Antwerpen die dan speciaal overkwam. De vader deed iets onbestemds, een job waarvoor hij vaak in het buitenland was.

'Hij is groot!' beschreef Ethel hem op een dag tijdens de speeltijd. 'Mijn papa. Groot en sterk.'

Ze was pas aan haar eerste schooljaar toe, en ze zou volgend jaar trouwen. George was pas haar tweede vriendje, maar ze dacht dat ze van hem hield. Voldoende om haar leven met hem te delen, in goede en kwade dagen.

Die dag was Elisabeth tijdens de contactavond niet komen opdagen. Vreemd, want dat was nog nooit eerder gebeurd. Elisabeth was erg punctueel. Maar ook een beetje saai. Vijf minuten na het uur van afspraak, net toen Judy de volgende ouder op de lijst wou binnenroepen, werd aarzelend op de deur geklopt.

Een man van één meter negentig kwam binnen. Groot en sterk, dacht Judy meteen. Ethel hield hem stralend bij de hand. Dat was nu haar papa. 'Eh, meneer McGrawry, veronderstel ik?'

Hij knikte.

'Mijn vrouw is, eh, op het laatste ogenblik verhinderd,' zei hij amper verstaanbaar. Het klonk enigszins gegeneerd. Achteraf zou ze vernemen dat de mama en papa van Ethel vlammeende ruzie hadden gehad. En niet voor de eerste keer.

Enkele ogenblikken later zat ze vol vuur uit te leggen hoe goed Ethel het in de klas wel deed. Gehoorzaam, leergierig, sociaal, altijd met haar taakjes in orde. Er viel niets negatief over haar te vertellen.

Terwijl Judy aan het praten was, voelde ze haar concentratie wegglijden. Ze betrapte er zich op dat ze meneer McGrawry af en toe zat aan te staren.

Ineens begon hij te praten. Over zijn werk als platenbons, een job die hem van het ene naar het andere land bracht. Over Elisabeth. Die had weer een van haar beruchte crisissen. Dan werd Antwerpen in *Belgium* haar te benauwd en moest ze weg, naar het platteland.

Op het einde van zijn uiteenzetting nodigde hij haar zonder omwegen uit om die avond een hapje mee te eten en een glaasje te komen drinken.

Robert stopte zijn dochter na het eten in bed. Beneden ging de telefoon. Robert holde snel de trap af.

‘Ben jij het?’

‘Alles oké,’ zei Elisabeth aan de andere kant van de lijn op zakelijke toon. ‘Ik bel alleen maar even om te zeggen dat ik morgen terug naar Antwerpen ga. En dat ik verwacht dat je je aan de deal houdt. Jij zorgt voor Ethel, en in de vakantie komt ze bij mij.’

Toen hij inhaakte, voelde Robert zich opgelucht. Het deed ondanks alles toch deugd om zijn vrouw even te horen. Hij wist niet eens in welk hotel in Glasgow ze verbleef in afwachting van haar terugreis naar Antwerpen, wel dat ze op stap was met haar vriendin Barbara. Die felle rosse met haar enorme boezem, telkens hij haar zag kon hij zijn ogen daar niet van houden.

Robert zag dat het niet meer nodig was om te veinzen dat hij met Judy over Ethel wilde praten. De prooi was rijp om geschoten te worden. Hij kwam naast haar zitten en begon zonder omwegen haar stevige borsten te strelen.

‘Lieve!ing,’ zuchtte ze. George had dat nog nooit met zoveel doortastendheid gedaan, als wilde hij met de echte passie nog wachten tot ze getrouwd waren.

Haar lippen vonden snel de zijne. Ze verzette zich niet toen zijn tong bij haar naar binnen drong. Integendeel, ze draaide de hare rond de zijne en begon er zachtjes aan te zuigen.

Van dan af ging het razend snel. Haar kleren lagen al op een hoopje, op de panty's en de bh na. En hij droeg nog enkel een slipje. Zijn opwinding tekende zich duidelijk tegen de stof af, maar ze wou er niet naar grijpen. Nog niet.

Zijn mond was overal. Nu kuste hij nog haar lange, gladde nek, dan beet hij in haar schouder, net hard genoeg om een afdruk van zijn tanden na te laten maar zonder pijn te doen.

Ongekende sensaties goldden door haar lijf. Als ze George zou voorstellen haar te bijten, zou hij die ongetwijfeld verschrikt aankijken. Ze kringelde haar vingers door zijn borsthaar. Robert leek wel een gorilla, zo behaard en gespierd was hij. Ze kneep in zijn tepels, die zich prompt oprichtten.

'Ja,' knikte hij. Toen knabbelde ze eraan, als een kind aan een snoepje.

De opwinding was bij beiden zodanig groot dat ze voor ze het goed en wel beseften met elkaar verstrengeld waren zonder dat ze achteraf wisten wie het initiatief genomen had. Ze lokte zijn statige geslacht naar binnen en duwde hem met haar bekken meedogenloos op de grond. Willen of niet, hij moest zich aan haar vuur overleveren.

Hoe wilder ze werd, hoe meer hij zijn lijf voelde schokken. Ze liet zich meedrijven op een zee van verder uitdijend genot, tot hij het niet meer kon inhouden en luid begon te schreeuwen.

'Niet stoppen,' hijgde ze in zijn oor, 'nog niet.' Hij bleef ondanks de verslapping nog stevig in haar doorwoelen, tot ook zij in een reeks spasmes verkrampte. Haar samentrekkende spieren hielden hem nog even in een ongenadige bankschroef.

Na de ontlading zakten ze in elkaar. Ze zochten nu elkanders armen op. Robert liet zijn handen op haar stevige, roomwitte billen rusten. Hij wreef er zachtjes over en haalde ze even uit elkaar om met zijn duim ook tussen de bilspleet te kunnen strelen.

De volgende morgen sloop Judy voor dag en dauw het huis uit. Robert sliep nog, en ze maakte eerst het ontbijt voor hem klaar.

Onderweg op haar fiets naar huis had ze alle tijd om over haar ontmoeting met Robert McGrawry na te denken.. Iets zei haar dat ze die prachtige man nog vaak zou zien, ook al had hij haar geen enkele belofte gedaan. Er was de hele avond en nacht nauwelijks gesproken, al had hun lichaamstaal niets aan de verbeelding overgelaten.

Best zo, dacht ze terwijl ze onder de douche de sporen van de wilde nacht van zich afspoelde. Maar hoe ze ook schrobde, zijn lijfgeur leek wel aan haar huid te blijven kleven. Maar een onprettige gedachte was dat hoegenaamd niet.

Judy was amper onder de douche uit toen ze gestommel in de woonkamer hoorde. Snel sloeg ze een badhanddoek om. Even later stond George bij haar in de badkamer.

Verrekt! Haar geheime, saaië verloofde! Gelukkig waren haar ouders voor twee dagen de stad in en had ze het huis voor haar alleen.

'Het is laat geworden,' zei hij, en hij probeerde vruchteloos om in zijn stem geen verwijt te laten doorklinken.

Ik ben hem geen rekenschap verschuldigd, schoot het door haar hoofd. En ze begon zich steeds maar af te vragen of hij wel de geschikte echtgenoot voor haar was.

'Ik heb je gemist,' zei hij, en hij omhelsde haar met meer gevoel dan ze van hem gewend was.

'Je ruikt zo lekker.' Hij begroef zijn neus in haar lange, pas gewassen haren. Ze voelde zijn opwinding tegen haar onderbuik groeien.

Arme George, dacht ze. Ze knielde neer en deed zijn riem los. Met haar natte lippen nam ze zijn geslacht in haar mond.

'Oh,' zei hij. Kreunde hij. Schrikkend, want zo ver hadden ze het nog nooit laten komen. Vervuld van de gedachte dat ze voor het huwelijk niet samen mochten slapen, al droomde hij stiekem van meer. Zoals nu.

Maar zelfs met zijn meest intieme lichaamsdeel in haar mond moest ze aan Robert McGrawry denken.

George merkte daar niets van. Hij zocht met zijn handen steun tegen de wanden van de douchecabine, en net voor het hoogtepunt nam haar hand het werk over. Zijn witte vlokken lekten uit op de azuurblauwe muurtegels. Met een stuk toiletpapier maakte ze snel alles schoon.

'Nu moet ik toch opschieten,' zei ze. 'Straks kom ik nog te laat op school. Zien we elkaar vanavond?'

Nog lang nadat ze het huis had verlaten, zat George met zijn broek om zijn enkels op de toiletpot na te hijgen. Dit was oneindig veel beter dan die goedkope hoer in de stationsbuurt van gisteren.

2.

'ALLES GOED VERLOPEN?' vroeg Robert, eigenlijk meer uit beleefdheid dan uit werkelijke interesse.

'Jazeker,' antwoordde Elisabeth al even overbodig. Ze grinnikte. In Glasgow had ze het beest losgelaten, zoals ze dat zelf noemde. Robert slaagde er allang niet meer in om haar te prikkelen. Ze begreep zelf niet goed hoe dat kwam. Robert was best een aantrekkelijke man, voor vrouwen die op behaard en gespierd vielen.

Aanvankelijk had ze dat erg spannend gevonden, zo'n doldrieste gorilla in haar bed. Ze had hem ontmoet in een Antwerps jazzcafé, waar ze na het werk wel eens een glas ging drinken. Ze was toen nog erg naïef, bedacht ze. Twintig en pas van school. Op de handelsschool had ze weinig gedaan behalve zich vervelen, en uitgaan was er toen niet bij. Haar moeder waakte over haar dochter als een kloekhen. De keren dat ze met een smoesje er toch in gelukt was om op zaterdagavond met haar vriendinnen een stapje in de wereld te zetten waren op één, hooguit twee handen te tellen. Bij een van die uitjes was het er eindelijk van gekomen. Op de dansvloer was ze zonder omwegen op een knul afgestapt die er leuk uitzag en ze had hem iets ondeugend in het oor gefluisterd. De jongen werd rood, maar knikte vervolgens enthousiast.

Ze was hem voorgegaan naar buiten, naar zijn wagen. Ze hadden midden in het veld haltgehouden, en op de achterbank was ze zonder veel poeha ontmaagd en dan nog alleen maar omdat ze er zelf om had gesmeekt. Veel woorden hadden ze er niet aanbesteed, hooguit wat gefriemel en zoenen vooraf en dan zijn ding erin. Ze was uiteindelijk een beetje ontgoocheld. In haar gedachten zou die eerste keer heuglijk en verheven moeten zijn, maar het liet haar vooral onverschillig. Ook de jongen had achteraf gemengde gevoelens.

Na de daad, voor hem eveneens de eerste keer, wist hij niet hoe snel zijn broek weer aan te trekken en naar de dancing terug te rijden. Hij was naar binnen gevlucht, zonder nog acht op haar te slaan. Elisabeth was nog een hele tijd op de achterbank blijven liggen, loom en lui.

Elisabeth schrok op uit haar herinneringen. Robert zat haar hoofdschuddend aan te kijken.

'Ik zei dat Ethel je gemist heeft.'

'O ja? En hoe deed ze het op school?'

'Goed,' zei Robert. 'Ik heb nog met haar juf gesproken. Eh, Judy, geloof ik.'

'Dat dwaze wicht,' foeterde Elisabeth. Nu ze Robert in profiel bekeek, begreep ze weer wat ze destijds in hem gezien had. Nog voor hij goed en wel in die Antwerpse bar was binnengestapt, had zijn aura de ruimte gevuld.

Gek, dat ze daar nu in die termen aan terugdacht. Ze was helemaal niet het zweverige type, en ze spotte met alles wat maar esoterisch en met de voeten van de grond was. Maar die dag had haar ingebouwde afweermecanisme haar in de steek gelaten. Die stoere kerel met zijn zonnige glimlach zag er ook zo ontwapenend uit, en hij trotseerde vrank haar schattende blikken. Zonder er veel woorden aan vuil te maken was hij op haar afgestapt en had haar op de mond gezoend. Een warme, diepe zoen die haar tot in de toppen van haar tenen deed zinderen.

Deze kus was meteen veel intiemer dan heel het onhandige gedoe de eerste keer dat ze de liefde had bedreven. Voor zover daar liefde aan te pas was gekomen.

Met horten en stoten was ze zijn verhaal te weten gekomen. Op de vraag of ze vaak in die bar kwam, had ze gelogen: 'Elke dag op hetzelfde uur, voor mijn koffietje.' Ze wenkte de ober met een air alsof ze inderdaad tot de stamgasten behoorde, en hij speelde het spelletje mee.

'Mijn naam is Robert.'

'Dat wist ik al,' zei Elisabeth, en toen ze zijn verbaasde blik zag wees ze met een pocherig hoofdknikje naar het opzichtige naambordje op zijn hemd.

Hij vertelde haar over zijn job als sales manager, die hem overal door het Europese continent voerde. Sales manager, dat klonk erg chic en duur, maar het was natuurlijk gewoon een verkoper. Van het bedrijf dat hij noemde, had ze nog nooit gehoord.

Ze vond zijn Engels met Schots accent erg charmant, en merkte dat ook haar taalgebruik wat zangerig werd. Een blik op zijn handen deed haar vermoeden dat hij niet getrouwd was, maar hij kon zijn trouwring natuurlijk gewoon in zijn achterzak gestopt hebben.

'Tot morgen dan. Ik ben hier nog een weekje.' En ineens was hij weg, na opnieuw een lekkere zoen op de mond.

Ze had hem een hele tijd ademloos zitten nakijken, tot hij uit het gezicht verdwenen was. Zijn gang was soepel, als die van een roofdier. Dit is een man waar ik vooral niets mag mee beginnen, want dan zal ik later vast heel ongelukkig worden, dacht ze nuchter. En ik zal het alleen aan mijzelf te danken hebben.

De volgende dag was ze al een half uur vroeger trouw op post om hem zeker niet te missen. Robert kwam stipt op tijd, en dat verbaasde haar niet. Hij was ongetwijfeld een prima verkoper, die argeloze mensen om het even wat kon aansmeren. Al zag hij er niet het soort vertegenwoordiger uit dat van deur tot deur ging.

‘Goeie dag gehad?’

Hij knikte. ‘Twee groepen getekend die het zullen maken. Zeg maar dat ik het gezegd heb.’

‘Groepen?’ Ze wist niet waar hij het over had. ‘Sorry, maar ik kan even niet mee.’

‘Je hebt geen flauw idee van wat ik doe,’ raadde hij. Al was dat niet zo moeilijk, want de vraagtekens stonden levensgroot in haar ogen te lezen. Ze lachte, om niets te moeten zeggen.

‘Ik werk voor CRP, een Schotse platenfirma. We hebben een tiental muziekgroepen onder contract, en ik probeer die elders in Europa te slijten.’

‘Wat voor muziek?’

‘Ach, alles wat momenteel hip is. Glamrock, pop. Al die dingen waar de jeugd pap van lust. Daar zit brood in. Dit zijn de seventies, baby! De groepen schieten als paddenstoelen uit de grond, en het is mijn job om ze aan het publiek te verkopen.’

Moest ze zich nu beledigd voelen? Ze had zelf een uitgebreide collectie singles. Mud, David Bowie, en van die dingen. Maar ze had zich nooit afgevraagd hoe het proces van het verkopen van die muziek verliep. Iets zei haar dat ze daar binnenkort heel wat meer zou over weten.

De platenfirma bleek over een bescheiden kantoortje in Antwerpen te beschikken, niet ver van de havenbuurt. Voorlopig moest de firma het nog met bescheiden middelen rooien, maar de directie had goede hoop dat ze binnenkort enkele hits zouden scoren. In de stal bevonden zich namelijk een paar veelbelovende jonge groepen, die aan het begin van een grote carrière stonden.

Elisabeth hoorde het hem wel allemaal zeggen, maar ze registreerde zijn woorden niet echt. Voor haar was die hele showbusiness ver van haar bed. Als dochter van een schooljuf en een bankdirecteur was ze in een beschermd milieu opgegroeid. Haar vader wou dat ze ook voor onderwijzeres studeerde, en haar hele leven leek nu al uitgestippeld.

Tot voor kort had dat haar prima geleken, maar de laatste tijd begon ze zich steeds onrustiger te voelen bij de gedachte dat ze tot aan haar

pensioen voor een klas zou staan en wellicht ook nog voor een man en enkele kinderen zou moeten zorgen.

Vorige week was haar moeder nog in de bloemetjes gezet na vijftieng jaar trouwe dienst op dezelfde school. Al die tijd had haar moeder in grote lijnen hetzelfde gedaan. Overdag keurig voor de klas staan, dan naar huis hollen om het huishouden te doen. Hierbij had ze één grote frustratie gehad, namelijk dat ze na haar eerste, gecompliceerde zwangerschap geen kinderen meer kon krijgen.

Elisabeth begreep nu dat het na haar geboorte nog jarenlang geprobeerd hadden, zonder succes.

'Kom je vanavond niet eens langs? We hebben een nieuwe groep getekend, en daar hoort een feestje bij.'

Elisabeth knikte, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. 'Ik zal nog zien,' zei ze.

'Ik zou het erg waarderen als je kon komen.' Hij legde zijn hand op haar knie. Maar het was helemaal geen schokkend gebaar, het verried een zekere nonchalante vanzelfsprekendheid.

Elisabeth beseftte dat ze de hand nu moest terechtwijzen, of ze zou nooit meer terugkunnen.

Hij voelde haar hand op de zijne. Eerst drukkend. Dan zachtjes strelend.

Ze had een of andere uitvlucht verzonnen, iets zodanig dwaas dat ze het bijna meteen weer verdrongen had. Iets over een vroegere studiegenoot die een specialisatiejaar volgde, ziek was geworden en dringend haar hulp nodig had bij een taak omdat 's anderendaags een belangrijke test op het programma stond. Ze werd helemaal rood toen ze dat vertelde, voelde ze. Maar moeder had haar gelukkig niet aangekeken, en het kwam niet eens in haar op dat haar dochter haar stond te beliegen.

Eindelijk vrij! De wind waaide Elisabeth heerlijk in het gezicht. Ze zocht in haar jaszak naar het papiertje waarop Robert in haastige letters het adres van het feestje had neergekrabbeld.

Ze begaf zich van steegje naar steegje, steeds dieper de achterbuurten van de stad in.

Het feestje was tot op straat te horen. De zware basdreunen en de mokerslagen van de drums wedijverden met elkaar om het hoogste aantal decibels.

Ze aarzelde even alvorens aan te bellen. Iets zei haar dat ze op het punt stond een belangrijke stap te zetten. Maar ze hunkerde zo naar

verandering. Haar hand deed er een eeuwigheid over, op weg naar de bel.

In de deur schoof een luikje over. Twee bruine, wantrouwende ogen keken haar een ogenblik schattend aan.

Ze wist niet meteen iets te zeggen. Uiteindelijk schoof ze aarzelend het verfrommelde kaartje van Robert door het luik. Meteen ging de deur open. De muziek sloeg haar nu als een vuistslag in het gezicht. Het lawaai was gewoon oorverdovend. Even deinsde ze nog terug. Ze haalde diep adem, en stapte dan naar binnen. De duisternis tegemoet.

Haar ogen wenden langzaam aan het donker. Ze zocht vruchteloos naar een bekend gezicht, maar Robert was er blijkbaar nog niet. Het voelde onwezenlijk aan, als was ze in een mysterieuze *film noir* beland.

Een boomlange neger klampte haar aan. Hij begon haar meteen te zoenen, en zijn handen waren overal. Hij leek wel aan alomtegenwoordige octopus.

'Hé! Laat dat!' riep ze. Maar echt onprettig was het niet, want die vingers wisten verdraaid goed wat ze deden.

'Don't be stupid,' lachte hij zijn witte tanden bloot. 'Heb ik jou hier al eerder gezien?' fluisterde iemand in haar oor. Ze keek geschrokken op. Naast haar stond een knul met lang blond haar. Hij droeg een lederen broek. Zijn hemd stond open en liet een bos borsthaar zien. Hij droeg een gouden ketting met een medaillon in een vreemde vorm. Het duurde een hele tijd voor ze merkte dat het een gitaar was.

Hij stak zijn hand naar haar uit. Ze kon niet anders dan hem volgen.

'Ik ben Johnny. Maar dat wist je misschien al.'

Johnny keek haar schattend aan, maar ze moest hem teleurstellen. Hij keek sip. 'Ben je dan geen fan van The Quakers?'

Elisabeth had nog nooit van die groep gehoord. Johnny haalde zijn schouders op. 'Dan maar niet. Maar wat niet is, kan nog komen. We hebben ook nog maar vier optredens gedaan. Maar Robert zegt dat we het absoluut gegarandeerd gaan maken. Te gek zeg!'

Hij lachte luid. En wenkte naar een kerel in een flashy bloemetjeshemd. De psychedelische minkeutel wuifde terug en legde een plaatje op.

'In avant première, speciaal voor jou. Onze allereerste single, die volgende week in de winkel ligt,' zei Johnny apetrots.

Nieuwsgierig luisterde Elisabeth naar de intro. Luid tromgeroffel met een paar schaarse pianoakkoorden, en dan ineens het schurende geluid van een hardrockgitaar. Johnny speelde op een denkbeeldig instrument luchtgitaar mee, de ogen gesloten. Zijn haren zwiepten heen en weer.

'I want you baby,' zong hij. 'Speciaal voor jou, schat.' Met een loom gebaar begon hij haar borsten te kneden, maar dat kon Elisabeth niet echt pruimen.

'Hou daar mee op!'

Johnny grijnsde. Hij vertoefde nu in een andere wereld. Elisabeth bestond allang niet meer voor hem. Twee blonde meisjes stortten zich gillend op de zanger. Ze droegen nauwelijks kleren. Een luchtig topje en een slipje, meer niet. Ze wedijverden met elkaar om Johnny het meest bloot vlees in zijn gezicht te duwen, en hij was wat graag scheidsrechter. De hand die plotseling haar schouder aanraakte, voelde op een vreemde manier vertrouwd aan. Ze draaide zich om en keek recht in de olijke ogen van Robert.

'Blij dat je toch kon komen!'

Ze zag er blijkbaar erg hulpeloos uit, want hij voelde de noodzaak om zijn arm beschermend om haar heen te slaan.

'Je eerste party, hé? Geeft niets, meid. Je moet ooit eens beginnen. Maar maak het je vooral gemakkelijk. Wacht, ik haal je iets te drinken.'

Zonder te vragen wat ze wou, stapte hij op de bar af. Hij kwam met twee royale kuipglazen terug. Een of andere hippe cocktail met veel kleurtjes en een parapluutje.

'Hier, de specialiteit van het huis. We noemen hem de I want you baby, naar de eersteling van The Quakers. Je hebt al even met Johnny gepraat?' 'Als je dat praten kunt noemen,' rilde Elisabeth. 'Zijn handen waren overal, hij lijkt wel een tienarmig wezen.'

Robert lachte luid, alsof ze een goede grap had verteld. Johnny had door dat het gesprek over hem ging en knipoogde. Maar hij had geen tijd om zich in de conversatie te mengen, want zijn ene hand zat in het slipje van een blondje te woelen en vond daar geen tegenstand. Ze kirde en draaide met haar ogen. Zijn andere hand klemde zich wellustig rond de weelderige borst van een andere meisje, dat spontaan haar bh losknoopte en haar gezwollen tepel in zijn mond schoof.

Elisabeth probeerde te doen alsof ze niets merkte, maar het tafereel werd in de talrijke spiegels veelvuldig afgebeeld. Het bracht haar in opperste verwarring. Het verstandigste zou zijn om zo snel mogelijk te maken dat ze wegwam, maar ze kon er zich niet toe bewegen.

'Die jongen wordt een hele grote,' zei Robert. 'De meisjes zijn wild van hem.'

Ze wist nu al dat ze The Quakers voor altijd een verschrikkelijke groep zou vinden.

Het feestje begon intussen op kruissnelheid te komen. Flessen sterke drank gingen van hand tot hand, en ook de joints werden kwistig doorgegeven.

‘Voor mij niet,’ hield Elisabeth de boot af. Ook Robert bedankte.

‘Je hebt gelijk. Die rommel is niet goed voor je.’

Johnny was in zijn element. Hij had zijn hemd uitgetrokken en stond in zijn bloot bovenlijf te swingen. Het gitaartje op zijn schriële borst wipte heen en weer. Een drietal meisjes waren op het podium gekropen en begonnen zijn blote huid af te likken. Eentje opende zijn broek en pijpte hem zonder gêne. Al die tijd bleef Johnny grijnslachend doorzingen.

Johnny stond nu helemaal naakt op het podium. Hij sloot de ogen, want het meisje was erg goed. Aan het schokken van zijn schouders was te zien dat het hoogtepunt nabij was. Het grietje had nu ook de bassist bij zijn meest intieme delen vast.

Achter zijn drumstel bleef de drummer met één hand verder spelen, en met de andere peuterde hij met zijn drumstokje achteloos tussen de benen van een brunette, als deed hij dat elke dag. En misschien was dat ook wel zo. Ze zat op haar blote bips op het podium, en lurkte gulzig aan haar joint. En Johnny bleef maar zingen. Zijn geslacht was intussen weer slap gevallen en floepte mee met zijn woeste dans. Hij plukte steeds nijldiger aan de snaren van zijn gitaar, want niemand luisterde nog naar de muziek.

Robert bekeek het tafereel met een voldaan monkellachje op zijn lippen, als was hij niet echt bij het gebeuren betrokken. Toch kon Elisabeth aan de bobbel in zijn fluwelen broek zien dat het schouwspel hem niet onverschillig liet.

‘Zullen we gaan?’

Elisabeth knikte dankbaar. Ze had genoeg gezien. Net voor ze buiten gingen, zag ze dat Johnny de neger stond te tongzoenen.